

čirkusu, ko jej je ponujal hrano. Pozneje so dognali, da se je lotila kača strežnika radi tega, ker je imela oči zastrte z lastno kožo. Ravno se je mislila in svojega znanca ni videla. Iz znanega čirkusa Hagenbek poročajo, da je pogoltnila mrežarka tekem ene in pol ure 25 kg težko svinjo in kar za tem še prašička, ki je tehtal 10 kg. Opazovali so nekoč mrežarko, ki si je privoščila v eni noči: dve kozji, enega kozla in eno svinjo. Očividec pripoveduje, kako so ujeli z zvižaco pri Bataviji v Indiji deset metrov dolgo mrežarko. Ko je spoznala ujetništvo, je napela vse svoje sile, da bi se osvobodila. Da bi jo potolažili, so jej ponudili svinče, katerega je pogoltnila na mah. V noči so babjeverni domačini ubili žival. Drugo jutro so mrtvi razrezali trebuh in našli v njej svinjo docela neprebavljeno. Kakor smo že omenili, se skriva mrežarka po dnevu po luknjah ali pa počiva čisto brezbržno kje na kakem drevesu. Oživi v noči, ko se pada na lovske pohođe. Plen zaleze čisto potihoma, ga zagradi s čeljustmi, se ovije krog ujetega živali ter jo stisne z ogromno močjo tako naglo, da jetnik niti zakričati nima časa. Kačji objem plena je tako silen, da je v trenutku stisnjenja nemogoče poriniti nožno rezilo, na primer med zagrabljenjo svinjo ter truplo kače. Še le nad zadavljeno žival se spravi golažen, da jo pogoitne v miru. Vsa zverjad indijskih pragozdov ima nepopisen strah pred to največjo kačo, ki napada živali čisto natihoma.

Najbolj čuden zakonski par na svetu. Najnovejše ilustrirano časopisje je objavilo fotografijo najbolj čudnega zakonskega para. Mož je šolski ravnatelj v mestu Timbaktu v afriški Sahari in je belokožec. 30 let je bil menih, a se je sedaj poročil z neverjetno debelo zamorko. Oče Dupuis je najbolj cenjeni ter priznani evropski poznavalec Afrike ter svetovalec francoske vlade.

Kako skušajo na Francoskem razpečati vino. Vsem prijateljem žlahtne kapljice je znano, da vino izpodnese človeka, če ga ima preveč pod kapo. Francozi so pa naenkrat pogruntali, da bi jim moglo vino pomagati na noge. V južni in srednji Franciji imajo vinogradniki ogromne množine vina v kletih. Sledilo je namreč več izbornih letin in tako se je nabralo toliko vina, da ne vedo, kam z njim. In podjetnim vinogradnikom je šinila v glavo izvirna misel. Vsak novorojenček moškega in ženskega spola naj bi dobil kot krstno darilo polovico »barigle« ali 120 litrov vina. Novorojenček bi seveda ne popil vina, pač pa bi si ga privoščile tete, botrice, strici, botri in sploh vse sorodstvo. Ker bi se po vsakem krstu dobro pilo, bi imeli ljudje več otrok. Ta misel se ni porodila v francoskih glavah samo zato, da bi pospeševala razmnoževanje ljudstva, temveč bi morala tudi skrbeti za razpečevanje vina. Žlahtne kapljice je v Franciji kot rečeno toliko, da ne vedo, kam z njo. Vsak Francoz popije letno povprečno 160 litrov vina. Če računamo, da živi človek povprečno 50 let, vidimo, da popije vsak Francoz 8000 litrov vina. Vinski trgovci pa potrebujejo čim več ljudi,

ki so prijatelji žlahtne kapljice. Zato so pripravljeno dati za vsak krst brezplačno 120 litrov vina, da bi se ljudje navadili piti in da bi vsaj deloma izpraznili njihove kleti.

Največji Kitajec. Kot človeško znamenitost ter posebnost je najel svetovno znani cirkus Barnum Kitajca, ki je visok dva metra 49 cm. Kitajci so skoro vsi majhne postave, radi tega je zgoraj omenjeni Goljat redkost.

Kako težke bombe so pripravili Amerikanci? Amerikansko vojno ministrstvo je opremilo svoja težka bojna letala z bombami, ki vsebujejo 2000 kg razstrelilne snovi.

Materina ljubezen jazbečarke. Nadgozdar E. Stolze pripoveduje v svoji zbirki »Jagdl. Erinnerungen« ta-le doživljaj: Odpravil sem se nekoč z očetom prežat na srne, vodil sem s seboj na konopcu tudi psa izvrstnega jazbečarja, ki je naenkrat postal nemiren, radi česar sem pogledal krog sebe. A glej, stara jazbečarka z dvema mladičema je smerila kakor slepa proti nam. Moje glasno začudenje je iznenadilo zano tudi očeta, da se je ozrl. Za hip se je cela družina znašla že pred nami samo par korakov, takoj se mi vzbudi težnja, priliko izkoristiti ter ujeti enega izmed mladičev, najbolj lepega in okroglega. Veliko bolj enostavno si je bilo to misliti, nego uresničiti. Oče se je odločil, pomagati mi pri delu, zastavljal je s palico pot zdaj temu zdaj onemu, menil je prisiliti ga s tem na stran, toda kadarkoli sem segel z roko po mladiču, že je bila jazbečarka nemudoma na mestu in mi grozila s svojimi belimi zobmi tako odločno, da mi je takoj prošla korajža do moje namere. Z načinom te izdatne obrambe je uspelo jazbečarki se čimdalje bolj odstraniti od nas, in drvela je urno z mladiči navzdol po pobočju. Zdajci mi šine na um, naščuvati na njo svojega psa. Bil sem radoveden, kako se bo zaveda iztekla. Moja misel je v hipu rodila dejstvo in zdajci je sledil prizor, ki bi dal vsakemu slikarju najlepšo snov. Bevskaajoč zdrvi jazbečar po brežini, radujoč se plena; z materino skrbjo ogrožena od dvojestranske nevarnosti je bodrila jazbečarka mladiče k hitrejšem ubegu. Naenkrat pa jim zapre pot širok potok. Le trenutek uganjanja in starka prime z gobcem enega od mladičev ter urno prepluje potok. Jedva starka doseže breg, se približa

pes od strani drugemu mladiču. Srčna mati ne okoleba. Bliskoma se vrne, prime z gobcem tudi drugega mladiča in se požuri z njim preko potoka. Očividno ji je bila poleg obrambe lastnega življenja prva briga, ubraniti svoje mladiče. Ljubezen skrbne matere nama je vzbudila sočutje z njo. Prepustivša jazbečarko odhiteti svojo pot, je dal nato nemalo opravka naš pes jazbečar, predno nama je uspelo, ujeti ga zopet na konopec.

Avtobus Celje.

Avtobus Celje—Dobrna bo od vstevši 15. maja do vstevši 14. junija tega leta vsled počnajoče kopalnišče sezone vozil štirikrat dnevno tja in nazaj. Iz Celja bo vozil ob 7.45 kakor doslej, nadalje ob 10.10 od ljubljanskega, oziroma zagrebskega osebne vlaka, ob 13.50 od ljubljanskega in zagrebskega brzovlaka in ob 20.30 od večernih osebnih vlakov iz Ljubljane, Zagreba, Maribora, oziroma Rogaške Slatine. Iz Dobrne v Celje pa bo vozil ob 6.05 na vse osebne vlake iz Celja, ob 8.45 na osebni vlak iz Ljubljane, Zagreba proti Mariboru, ob 11.55 na brzovlak proti Mariboru iz Ljubljane in Zagreba ter ob 18.25 na oba osebna vlaka zvečer proti Ljubljani, oziroma Zagrebu in proti Mariboru, oziroma Rogaški Slatini. Popoldanski avtobus, ki je doslej vozil iz Celja v Dobrno ob 14.40 ter iz Dobrne v Celje ob 16. uri od vstevši 15. maja tega leta odpade.

Avtobus Celje—Mozirje bo vozil zvečer in jutraj od vstevši 15. maja tega leta zvečer po Zadrebški dolini do, oziroma iz Gornjega grada, dopoldan in popoldan pa do Rečice ob Savinji, oziroma nazaj v Celje od vstevši 15. maja mimo Turnška v Nazarjih mesto skozi Prihovo. Vsled premenjenega železniškega voznega reda bo od vstevši 15. maja tega leta vozil avtobus:

Celje—Mozirje—Gornji grad: Iz Gornjega grada ob 6.10, skozi Mozirje ob 7. uri, v Celje ob 8.25. Iz Celja ob 17.45, skozi Mozirje ob 19.15, v Gornji grad ob 20. uri.

Celje—Rečica ob Savinji: Iz Celja ob 11.10, skozi Mozirje ob 12.35, v Rečico trg ob 12.51. V Celju zveza od dopoldanskih osebnih vlakov iz Maribora in Ljubljane, oziroma Zagreba. Iz Rečice ob Savinji ob 13.54, skozi Mozirje ob 14.10, v Celje ob 15.35. V Celju zveza z osebnim vlakom proti Mariboru in Ljubljani in brzovlakom proti Ljubljani in Zagrebu. — Vožnja bo stala: Iz Gornjega grada v Kokarje 12, Nazarje 14, Mozirje 16, Polzela 24, Zatec 30 in Celje 36 Din. V Celje. Bočna 33, Šmartno ob Dreti 31, Kokarje 27, Nazarje 25 Din.

Avtobus Celje—Vransko pa bo od vstevši 15. maja tega leta vozil: iz Celja ob 10.30, torej isti čas, kakor doslej odhajal avtobus Celje—Mozirje. Iz Vranskega pa se bo vračal isti čas kakor doslej, torej ob 12.25 in prihaja v Celje ob 13.35. — Avtobus mesta Celje.

Dr. A. V—e.

Moskva brez krinke.

(Nadaljevanje.)

3.

Nekatere celice so bile uradno določene za 25, druge celo za 50 ujetnikov. To število pa je bilo vedno prekoračeno, kakor bomo videli.

Posoda za odpadke s pokrovom (paraša) se je nahajala ob vratih in samo trikrat na dan so vodili jetnike na stranišče, vsakokrat po pet minut.

Ob obeh straneh vsake celice so bile deske, ki so nadomeščale postelje. Trikrat na dan so donášali vrče s toplo vodo. Borne kose kruha so razdeljevali jutraj, opoldne pa zeljnato juho dvom-

ljive svežosti. Redek zdrob je tvoril večerjo. To je bila naša vsakdanja hrana. Jedli smo iz skupne skleda, brez žlic. Čaš za vodo ni bilo. Vsakdo si je pomagal, kakor si je mogel.

Tisti, ki so imeli sorodnike v Moskvi, so včasih dobili od njih žlice in skodelice. Drugi pa so morali jesti kakor psi in naj še posebno pripomnim, da smo se nahajali v stiku z osebami, ki so bile spolno okužene in ki v sovjetski ječi niso nikdar ločene in izolirane v bolnici. Da se izognem nevarnosti okuženja, raje sploh nisem jedel ničesar 12